

IRENE POSTOLACHE

Ursul
Vasilica
și
înghețata *

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2020

Ce bucurie! Ursul Vasilică și-a cumpărat azi... la să vedem! Două cornete de napolitană pline cu... Ceva dulce, dulce, rece, parfumat. Dacă n-o mănânci repede, se topește.

Înghețatăăă!

Deci, ursul Vasilică și-a cumpărat azi două cornete cu înghețată. A plecat grăbit spre casă, pentru a le mâncă în tihă. Pe drum s-a întâlnit cu vulpea.

„Ce mai vrea și asta? Ia uite cum miroase cu nasul în vânt! Sigur o să-mi ceară înghețată!” s-a gândit ursul.

Nici una, nici două, a ascuns o înghețată la spate.

— Vai, ursule, ce mă bucur că te-am întâlnit! a spus vulpea cu glas mieros.
Ce ții în mână? Ce frumos miroase!

— E înghețata mea! s-a răstit ursul. Să nu-mi ceri, că n-am de unde
să-ți dau! Am doar una.

— Îmi dai să gust? Puțin de tot, cât să nu mor de poftă.

— Nici nu mă gândesc! a mormăit ursul. Pleacă de aici, lingușitoareo!
Cu mine nu-ți merge!

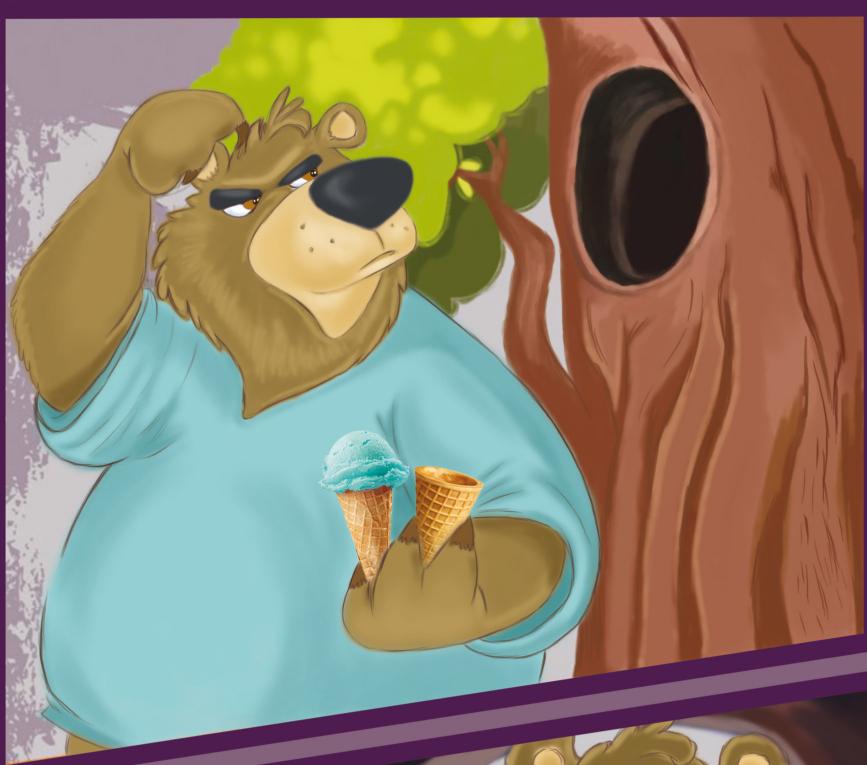
Vulpea s-a lins pe bot a pagubă și a plecat.

Ursul a privit-o până când s-a îndepărtat, apoi a scos înghețata de la spate. Surpriză! Cornetul de napolitană era gol-goluf!

Vai!

Ce s-a întâmplat cu înghețata mea?
Unde a dispărut?!!

A căutat
în
scorbura unui copac,
dar acolo era doar o veveriță
cu fundă roșie.

*A scormonit în buzunarul
pantalonilor gri,
dar înghețata
nu era nici acolo!*

